

1872-07-24

AFSENDER

Christian Skredsvig

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Brevet er skrevet over flere dage og er i flere dele. Første del er skrevet den 24/7, midterste del den 29/7 og sidste del den 30/7.

Generel kommentar:

Læsevejledning

Brevet er transskriberet fortløbende.

Foto 1 viser side 1

Foto 2 viser side 2-3

Foto 3 viser side 4

Foto 4 viser side 8 og 5

Foto 5 viser side 6-7

Foto 6 viser side 9

Foto 7 viser side 10

Foto 8 viser side 11

Foto 9 viser side 12

Foto 10 viser side 13

Foto 11 viser side 14

Afsendersted:

Vegersund

Omtalte personer:

Constantin Hansen

Joakim Skovgaard

Christian Skredsvig

Arkivplacering:

Mappe 22 nr. 5a, 5b, 5c og 5d

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

TRANSSKRIFTION

Mappe 22

Brev nr. 5 a

Vegersund 24. Juli 1872

Min snille væfle Skovgård!

Jeg er i den pinligste Uvished om hvorledes jeg skal begynde et Brev som høit og tydlig var lovet Gutten Skovgård, snart, en Somar siden.

Ja jeg får da begynde med Anger og Ruelse, med Bodsbejænder og Tilståelser over min uovergæelige Uforskamethed. Da Bror min [i forgårs] kom og "flidde" mig et Brev fik jeg min tunge og svære Anelser, hoppede sprat op og gjorde en krampagtig Sving i Luften og i min Forvirrelse bad ham gå tilbage med det. Jeg holdt Brevet langt fra mig for idet længste at være i uvished om hvem der havde sendt det - - - men Nysgjærigheden tvang mig, så på Handskriften, kjendte den ikke, Å, det er fra Madsen, tænkte jeg, vændte det hvad der jeg? Et forbistret: J.S. Jeg blev så flau som Jakob von Thybo der vor han af Målet for sine blide [Min Adr. er paa Convoluten.]

-2-

Ønsker får en noksagt over Caloten, i djup Skam rukede jeg mig med på den nærmeste Stol, læste Brevet med en vis Andagt (de første Linier), men såsnart jeg så hvilken Vei Du slog ind på [?] Udstillingen sadte jeg mig så ind i de Bilder Du talte om, at jeg skam at mæla halvt glemte Skamen. Du kan tro det både forundrede og glædede mig over at Du først fremhævede Munthes Bilde som et af de Du havde følt Dig tiltalt af, da jeg også, men til et vist Mål er meget for hans Bilder, da de ere meget slående sande (men på en vis Måde). Jeg synes altid at få et friskt Pust fra Naturen gjenem hans Efterligning; endskjønt den efter at se den efter i Sømene ikke er så brav. Han er ingen Slave af Naturen men er kvik feiende flot.

-3-

Munthe står langt under Gude og det undrer mig at Du ikke nævner ham som har så meget udstillet. – Hør, bi lit, læg mærke til et af ham som vi Nordmænd kalder Bjørkebildet, en stor stående [Bjørk] og en do. Liggende; Stoff: en brun Hæst, gnager ved en liten Bæk, hvor en Fjeldgut ligger og sufrer – lit tilbage på på den omfaldene Stamme sidder nogle Fjelfolk og viler sig – er ikke Staffagen yperlig? Og hele Bildet med?

Den 30.

I går Kvæld tegnede jeg på sidste Side af dette Brev en Udsigt fra Ringeriget, hvor jeg med min Brog besøgte en Familje i Nærheden af Randsfjord. Men som bekendt er jeg en "Kludre Mads" og da Tegningen var færdig som for øvrigt var tegnet med Blæk og meget urolig slet vilde jeg for at Forgrunden skulde skille sig bedre

-4-

fra Baggrunden, men da jeg med en let Farve strøg hen over Blækket, opløste det sig så hele Tegningen blev "Blåsort" For at bøde på dette Uheld tog jeg et Papir og limet over for at det skulde være skjult for Værdens Børns forbistrede stikkende Øjne - - jo jo! Jeg er en net Herre. Ovenstående Omrids viser Gården hvor vi bode - med Randsfjord i Bagen. Vil Du være snil Gut Joakim så vis det ved at la den røde Hane gale over dette forbistrede fille kludre Brev. [Vilst Du nicks så must Du dog]

**Mappe 22

Brev nr. 5 b

**

[En Multe, halv Størelse]

Den 29.

I går kan Du tro jeg havde en vakker Fjeltur med min Far og to Brødre. Vi være færdige til Udmarch Kl. omtrent 4 om Morgenen. Sola kom tittende op på en af [de] høijeste Aastoppe. Dalen Modum lå i en kold klar Skygge men eftersom Sola steig begyndte det på den væstre Side som ligger noget høgt at skine af Solskinet og de væstre herfra liggende store Fjeld lå så klare i Morgenluften at man nær kunde skimte enhver Gran og [?] i det en Følge af let Luft [overstreget: og] skarpe Lys og Skygger. Vi havde omtrent en ½ Mil dansk at ro ned over Elven som har en Foss ved den nordre Ende og like ved dene bor vi og skulde sydover som sagt en halv Mil, førend vi skulle gjøre vor Opstigning. Fossene Koldsvedte

-2-

så Skodda sto høgt, [(Tåka, Tågen dansk)] og efter Elven lå den ganske let i små Virvler, svævende hid og did af den næste umærkelige Vind (hutte tu, når jeg tænker på Blæsten nede hos Dig, så holder jeg på at fryse). Du må tro det, var friskt at se en slik Stemning med alt det Farvespil som naturligvis følger med Speilet af Bygderne [og Fjeldene] i Vandet. Kløiver med Skrænter, som hænger like udtover Elven. Jeg sad i Båden og nød alt dette (bare Du havde siddet ved Siden af mig!) og jeg var gruelig lykkelig men en Ting, som Alletider kommer og forstyrrer mig kom også da og det

var den sørgelige Tanke at jeg ikke på min Måde endnu kan fortælle Folk (især gjerne de Danske) en slik deilig norsk "Morgen, i Baggrunden Solbeskinnede Fjelde".

Jeg siger nu ikke et halvt Ord mere om dene Morgen, for jeg er nok gået udenfor den Læresætning at det Beste er at kunne gjøre det, men det næst Beste er at la være, når man ikke kan, og dermed ved Du nok hvad jeg mener -----

-3- Men lit om sjølve Turen på Fjelda kunde vel ikke forarge Nogen, når jeg ikke opvarter med overspændte romantiske Udtryk. ---- Jeg vil nu ikke sige noget om de bratte Bakker vi måtte stræve op igjennem Bygden forend vi kom utenfor ? og heller ikke om Veien indi Skauen hvor vi først fik hilse på Sola som spillede på det ubeskrivelig e maleriske som overalt er at finde i en Skau her: [?Kjænsputter] med gamle rådne [Tømer|Stokke og Kviste i og |Rødder – ikke den Sort som findes i Kjøbenhavn| Kjærsroser rundt Bredderne, (Apropro om Kjærsrosene: Du så dem på Ottensens Maleri: Udstillingen 72,) både vide og gule. Vor Vei falt om en Sæter som ligger på en Ås, hvorfra man har Udsikt over store Skaustrækninger like nedunder to Kjern (Skovsøer). I Baggrunden store S sneklædte Fjelde. Sæterstuen er malerisk gamel, solbrændt Næver (Birkebark) krøller sig rundt Gavlen. Taket er bevokset med langt solbrændt Græs, Skorstenspiiben af store grove Sten. blå Røg | x kke den Sort, som findes i Kjøbenhavn|

-4- Kjoerne vare nylig slupne og gik og ådt på Volden vi så ingen Sæterjente men da vi kom bort i Skaukanten kom hun med en "Vadsbøtte" og våd i Ansigtet hun havde vist vasket sig i Bækken og tænkt at tørre sig Inde hun væntet nok ikke Folk så tidligt. Derfra tog vi over til Nabosætren. Lange-myres-volden hvor [til] jeg snart skal reise for at bli en Månedstid og male (høi Gut!) Sæteren ligger nede i en Dal på Kanten af en lang Myr |Mose| hvoraf den har sit Navn. [?Jænten] her er fra Hallingdal og hedder Randi, svær diger og stærk. [NB.] Hun er ikke vakker men lattermild og morosom. I Sængen, som er når fra den ene Væg til den anden to Alen frå Gulvet og ved en Deling på Midten udgjor to, stak to vakre Småjenter Hovederne op; de vare Døttre af Randis Husbond, havde fåt Ferie og havde så hug til Sætren. Imens at Randi kogte Kaffe til os rændte [mine] Brødre og jeg ned i [?Langemyr] og fant ikke så få Multer, vi undrede os nok på, hvorfor ikke de vare tagen før, da de stode så nær Sæteren, men da vi kom der, [tilbage]sa Randi = x Mose= Se x

**Mappe 22

Brev nr. 5 c **

4. Den 30--.

At hun havde æslet Småjenterne disse Multer da de være så nær ved – men vi var da så opofrende at vi tømte Indholdet af vore tjuke Lomer – Jenterne vare så nøyde.

Vi toge Ale undtagen Far som gik en anden Vei, op gjenem til Fjelds mens Sola stegte så at viknapt kunde træk[overstreget: te] Pusten, da der var så brat lige mod Sola, vr Stene, Lyng så heite at der blev en dobbelt Varme. Vi bleve ordentlig vadskede, men til Gjendgjeld havde vi også en usigelig Nydelse i den friske Fjlednatur med Luft så frisk du aldrig har kjendt. Å gid Du bare kom her næste Somar Gut, å Morro vi skulle ha. Du kan ikke, om med [overstreget: en) nok så livlig Tankestæg. [Dette Ord lagede jeg istedenfor "Fantasi", jeg syns ikke om fremede Ord ser du -----(?)] (Indbildning) sætte sig ind i hvor vakkert det er på Fjeldene som består af bare Granitsten kjender Du den? Den [er] rødlig gul varm, Små maleriske forkrøblede Furetrær vokser der – ja der er også Kjærn må du vide, med Myrer så – jeg siger ikke mere. På en [?høg] "Knart" fik vi høre det ?kanede ganske svagt, da det var langt ud i Vidderne, jeg [?kanede] igjen så de [?]; ja jeg var den første som opdagede dem der havde [?kanet], jeg så det lyste i tre hvide Tørklær eller Skaut som Jænterne altid går med.

-2-

Vi [?kande] alt hvad vi orkede og jeg viftede med mit Lometørklæde. Da vi endelig nåde Stedet, hvor de hvor de hvide Skaut var, fik vi se en Sæterjente omringet af fire Smågutter, de vare kjændte Folk [De havde ikke mærket os, da de havde Sola lige i Auga] og blev bedt på Sætren, hvor vi fik hvile og drikke. Kl. 6 drog vi ned igjen Ifølge med Gutterne og kom ned Hjeme i Vigersund Kl. 9 – den Dag var lang. Jeg var mør i Bena, for det var så brat ned at når vi bare løftede på dem gik det af si sjølv. – Du må tilgive mig at jeg så omstændelig har skrevet, ja trættet både Dig og mig, thi jeg forstår ikke at gjøre det morsomt underholdende. Kom sjølv og se!

Nu var det om mit Arbeide Du vil vide lidt, det går ikke [?] med malingen kan Du tænke. Kyhn sa da jeg reiste at jeg vilde få [?Varmen] [?] noksagt og det holdt stik, for da jeg kom Hjem trode jeg at kunde male svære Ting men -----

[Tegning i marginen med nummererede steder: 1. Hjeme 2.

Jernbanestation 3. Tyrefjord 4. Fossen 5. Modumselv 6. Stedet hvorfra vi gjord Opstig. 7. Langemyr 8. den sidste Sæter]

-3-

da jeg mærked jeg ikke maktede dem tog jeg fat på simple Ting men man

for krabbe først, så gå.

Herefter komer Noget, som Du ikke må "la gå videre", så er Du snil. Du venter vel og ere Nysgjerring efter dette "herefter" lige så som da jeg i dit Brev læste "I al Hemlighed"; men fant, at det var ingen Ting at kalde Hemlighed. Men Du anser jeg for at være tet nok. Hør! Kjender Du Sine, (du aner allerede hvem jeg mener) Datter af den gamle kjække Constantin Hansen, jeg ved Du kjender hende, da Du jo er kjendt der i Huset; å, sig mig for alle Ungmøer som findes udi det Land Danmark, er hun ikke den Ædleste, Kvindligste Du nogensinde har klemmt i Hånden? Påskedag (ja le nu ikke Skovgård) så jeg uden for Vartow Kirke en fin ung deilig Ungmø, ja Ansigt med Udtryk så roligt og bevist og følede, (fy – nu ler du igjen, skam dig!). Jeg kunde ikke få Øinene fra dette Syhn det var som når jeg så et Maleri en Madona af Rafael Murillo, Titian Coregio -----

-4-

hun spaserede frem og tilbage, væntede ligesom på Nogen, med en liden eller to Småjenter ved Hånden, hun ordnede lit på sin simple men pene Dragt (O, vor hun var tæklig mod de Flotte og Fine Kjøbenhavner Damer. Hendes grå Hat sad lit bag på Nakken, hvem i al Værden er hun? Hvornår får jeg den at se? Hvem er hun Datter af, en Enke, måske ja, vorfor ikke en Enkemand? (Hold Mund Jokum og sid ikke der og le griin). Da Gustjenesten var forbi kom en fin liden Frue med nok nogle Små. (Undskyld hvis jeg tar Feil og ----- de gik – lang Næse [tegning af en lang Næse] hvor længe var Adam i Paradis? Jeg gik Hjem vi, mener jeg, Kyhn gik på Figursalen. Høitidligheden så en Masse Mænsker, jeg lænned mig ved Venus's Fodstykke. Mine Øine gled ud over Massen, hvem så jeg stikke Hovdet op og ligeledes se ----- Hovdet fra Vartow bag ved den vridende Laokon. Hovdet dukt flere Gange op jeg slukt det ----- Da Dørene Fløi op for Fåreflokken skubbet jeg mig frem jeg ved Du sad nær Døren, en af de første

**Mappe 140

Brev nr. 5 d

**

Jeg var en af de Sidste jeg så hende ikke jeg så knap verken til det eller hint Maleri der var kun et jeg vilde se – jeg landede mit i Udstillingen jeg så hende ifølge med en ældre Søster som jeg i Vinter havde seet i Zoologisk Have, Datter af Konstantin H. Nu viste jeg hvem der var dette deilige Bildes Ophav. -----Ingen anden end den store Kunstner C.H. Jeg var Labansagti nok til at stå og mætte mig ved det Syn moske mere end hun syntes passende, for hun bemærkede mig og viskede noget til Søsteren.

Siden kom Sønnen, deres Bror mener jeg, og jeg var lit mere beskeden i min Seen men holt dog Øie med hende. -----

For det var et Syn så vakkert. Siden har jeg seet hende i Kirken den sidste Gang på Nygaden uden for [?"Libgott"] men desværre i det same hun gik forbi ----- vend om

-2-

Min kjære Ven og Laugsbror! Forarg Dig ikke over mig i dette svage Øieblik, da jeg siger Dig alt, men det må gjelde som Bevis for at mine Øine nede i Kjøbenhavn er blevne klarsynte for det vakre som overalt åbenbarer sig i Guds Natur. At se dette Ansigt var for mig en jeg er ikke vis på hvad jeg skal kalde det -, en Konst- nei en Skjønhedsnydelse, som jeg har godt af heri er ingen Overdrivelse.

Du er vel ikke af dem som straks man har talt om En |som| er tiltalende vakker, begynder at ymte om Kjæresteri – o.s.v. o.s.v.? Jeg tror det ikke - . Forundre Dig ikke over at jeg ber Dig fortælle mig lit om denne Pige, som jeg uden at dølge for Dig holder af enda jeg ikke har vækslet et Ord med hende. La bare dette ikke gå videre brænd det elles er Du ikke den jeg tror. Undskyld slurvet Stil og Skrift! Hils din Familie og Alle men vis Ingen Brevet. Mange Tak for Brev.

Din

Christian Skredsvig

Ligersund 24 Juli 1820.

Min snille søster Krogård!

Sej er i den pinligste Uvished
om hvorledes jeg skal begynde
et Brev som høst og tydelig var
lovst Gulten Krogård, snart en
Sommer siden.

Så jeg får da begynde med
Anger og Ruelse, med Bodo-
bekjendelser og Tilstæelser over
min uovergængelige Uforskamethed

Da Brov ^{Liforgaars} min Kom og "flidde"
mig et Brev fik jeg hunge og vore
Anseer, hoppede sprat op og gjorde
en triumfagte Sving i Luften og
i min Forverke lød ham gå
tilbage med det. Jeg holdt Brevet
langt fra mig for idet længste af
være i uvished om hvem der havde
sendt det — — — — —

— — — — — men Krogård
svarede mig, så på hans Kuffert,
kendte den ikke, A, det var fra
Madam, tænkte jeg, sendte det
hvad ser jeg? et forbi et. J. J.
Jeg blev så flau som Jakob von Thylbo
der var han af Måle for sine blide

Min Uvished fra Conventuelen

Præsten færdent nok søgte over
 Colaten i dyp Skam vækkede
 jeg mig ned på den nærmeste
 Holstede Bænk med en
 vis Andagts (de første Læser)
 men på en gang jeg så hvilkens Ved
 du fløj ind på, appen Udsigt til
 sadte jeg mig så ind i de Billeder
 Du så som, at jeg skam så ondt
 havde ofnede i Hænder. Du kan tro
 det havde forundrede og glædede mig
 over at Du først frembragte
 Minstet Billedet som at de
 Du havde følt, Dig til at af
 da jeg også, men det var vel et
 et meget for hans Billed, da
 det var meget så ind i runde
 (men på en vis måde). Jeg syntes
 altid at få et friskt Billede
 fra Naturen og som hans
 Efterligning, jendak jo, den
 efter at se den efter i Tønnen
 ikke var så brødt
 Hænderingen i Hænder af Naturen
 men en kvik seende fløj

Minstet står langt under
 Gud og det under mig at
 Du ikke havde haft som
 har så meget udsigt til
 Skot, bi lig, læg mærke til et af dem
 som vi stormende kalder Bjørke,
 liden, en stor stænde i den
 liden, et Skaff, en brun Hest,
 gnager ved en liden Bænk hvor
 en Bjælke ligger og anser
 sig tilbage på den omfaldene
 Stamme sidder nogle Fjeldfolk
 og viler sig - er ikke så fagen
 offredig og hele Billedet med

Den 30.

I går kveld tegnede jeg på sidste Side af
 det Breve en Udsigt fra Ringvej
 hvor jeg med min Broder besøgte en
 Familie i Parkheden af Randersfjord
 Men som bekendt er jeg en Klud af
 Næse og da Tegningen var færdig
 som for mig, så jeg med Billede
 og meget uale, så det var for at
 Forgrundens skulde skille sig

// Lita Baggden. men da jeg med en let Fæve
strøg hen over Blakkefoploite det sig
saar hele Tegningen blev Blåro
Forat både på dette Uheld tog jeg et Papir
og limes over forat det skulde være skrevet
for Vardens Børns forbitrede stikkende
Dine — jo jo! jeg er meget Hæret.
Ovenstående Omrids viser Gården hvor
vi boede — med Randofford i Baggrunden
Vil Du være snit Gud Saakim
så vil det ved at la den røde Hare
gale over dette forbitrede lille
Kludre Brev
vil Du nok så meget Du dog

Spømt vare mest slupne og gip
 og delfrættolden vi saam en Salgspe
 men da vi kom bort i Chankarlan
 kom hems med en ladsbitt "og id i
 Amigdel hems havde vist, oasket sig,
 Bakken og lankt af søne sig, Stride
 hems vandt nok ikke Folk var
 hellig. Derfra bo vi over til
 Saboschen. Lange mykter volden
 hootter smag skal reise for af bli
 en månedslid og male Chae Gub
 Schen ligger ned i en Dal på Kanten
 af en lair Myr hvoraf den havde
 navn. Sænk her er fra Hallingdal
 og hedder Randi, svar dig og skot
 Mr. Rumer ikke ydte kormen latsomild
 og morasam. I Auger som de går fra
 Idonaut Vag, til den anden Løstlen på
 Gulvet og ved en Belling på Møtten
 og gør to flak to vaktne i smagene
 Hovederne af i den vakt Dittne af
 Randi Husbond, havde flid, Ferie
 og fandtes huz til Læren
 Rumer af Randi kogle Rasse blev
 x endte med Brødre og jeg med i Længe
 og fandt alle sa. på Møtten, vi vandrede
 os nok på huz for ikke de vare taget
 for da de havde sømt, Salgen
 smy da vi kom de Randi =
 x Noil = 26 4.

Den 27.
 Spømt den her jeg havde en vakt
 Fjeldtur med min Far og to Brødre
 vi vare ferdige til Glamsen i Hønsen
 kom Morgens på en lille lunde
 og på en af Højester Vastoppe
 Dalen skatun på en Kild Mar
 Nygge men efter som på den
 begyndte det på den vakte Side
 som ligger noget højt af skene
 af skatunet og den vakte herfra
 liggende store Fjeld på sa. Klare
 i Morgens lufte af man med skende
 skinde lufte Luge og Formidlet
 en Følge af Lufte og skarpe Luge
 og Nygge. Vi havde ombord en
 Mel dansk af en nedover Elven
 som var en Følge af den nordre Ende og
 like ved den her vi og skatunet
 som sagde en halv lunde, ferdig på i Kilde
 gøre vor Afslutning. Følge Roldvold

4. Den 30.

at hun havde arlet Imagenterne sine
Mutter da de vare så nær ved — men
vi vare da så opofrende af vi forinde
Indholdet af vore fiske Løser —
Senter vi vare så nøgde.
Vi toge alle undtagen Får som gik
en anden Vei. opgjennem til Fjeldt
mens Sala stegte så at vi Knapst kunde
trakte Fjæsen. da der var så brab lige
med Sala, var den smag så brab
at der blev en dobbelt Carme.
Vi blave ordet at lig vadske
men til Gjengjæld havde vi også en
usigelig Nødske i den friske Fjeldmation
med Luften så frisk den skridt her
Kendte. A god du bare kom her
næste Jarnar Gubra Morroviskulle
hå. Du kan ikke om med en
nok så livlig Tankestrøg. Indbildning
sammenind i hvor vakkert det er på
Fjeldene som består af bare Granitsten
Kunder Vinden? der rødlig gulvarm,
Ind maleriske forkroblede Furstbrer
vakter der — ja der er også Her
næder vide med Myrder så jeg
siger ikke mere. Tager nå
"Krantz" fik vi hore det Kandede
(haukede, hoiede) ganske svag udvidet
var langt ud i Udderne, jeg Kandede
eggen så de komde i ja jeg var den
første som opdagede dem der havde Kandede
jeg så det lygte i tre hvide Tørklær eller
Kant som Senterne altid gærmed

* Dette Ord lagede jeg indlenfor "Fantasi" jeg synes
ikke om Triamde Ord der din (?)

Vi havde altskud vi arbede og jeg
 vaskede med mig Lomestør Kledde
 Da vi endelig nåede Stedet hvor de
 hvide Skantz var, fik vi se en
 Selskabelig omringet af fire Smagutter
 de vare Kædette Folk og blev bedt
 ind på Selskabet hvor vi fik hvile
 og drikke. Kl. 6 drog vi ned igennem
 i Følge med Gutte og kom med
 Hjerne i Tagersund Kl. 9 - den Dag
 var lang. Jeg var mæt i Penna
 for det var så brat ned at
 når vi bare løftede på dem
 gik det af sig selv.

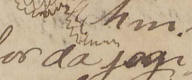
- 1 Hjerne
- 2 Gernbanestation
- 3 Drifspord
- 4 Fosen
- 5 Modumsele
- 6 Stedet hvor fra
vi gik ned i Chetig.
- 7 Langemys
- 8 den sidste Selsk.

Dei en vor

Stik. for da jeg kom. Han trode jeg at
 kunde male avort. Tuz men
 De havde ikke mærket os da de havde Jala
 lige i Auga

Du må tilgive mig at jeg
 så omstændelig har skrevet
 så trods det. Dig og mig
 thi jeg forstår ikke at
 gøre det morsomt under
 holdende
 Kom selv og se!

Nu var det om mit Arbejde
 Du vil vist lig. det går ikke
 forbi med spalingen. Kan
 du tænke. Ryk så da jeg
 rejste af, jeg vilde få Parmet

da jeg mærkede jeg ikke mækkede
dem. sag jeg f.eks. på simple Ting
mer man forkræbte først så ga.

SKOVGAARD-MUSEET
22. Nr. 5 C

Hvæst kom i noget som Du ikke
må "la gå videre," så er Du stillet
Du ventet vel og er kysperig efter dette
"heretter," ligeså som da jeg idet Brev
skrev "Sal Hemlighed" men fandt at det
var ingen Ting, at kalde Hemlighed
Men Du anser jeg far at være betydet
Hør! Kender Du Sine, du aner
allerede hvem jeg mener, Datter af
den gamle Kjekke Constantin Hauzen
jeg ved Du kender hende da Du
jo er kender, der i Huset; å, sig mig
for alle Ungmøer som findes i dette
Land Danmark, er hun ikke den
Eldste, Kvindeligste Du nogensinde
har Klem i Hånden. ?? Påskedag
(ja le nu ikke Skovgård) så jeg udtænkt
for Vardow Kirke en fin ung deilig
Ungmøje a Ansigt med Udkryst
så roligt og beviist og fælende. (fy-
nu ler du igrøn, skam dig!)
Jeg kunde ikke få Quene fra dette
Lystur det var som nør jeg så et
Maleri en Madonna af Rafael eller
Titian Coregio

hun spærrede frem og tilbage, vinkede
ligesom på Nogen, med en tidsen eller
to Småjentes ved Hænder, hun
ordnede Lit. på sin simplen pæne
Dragt. Hvor hun var lækker mod
de Flokke og fine Københavns Dams
Hønder og så sad Lit bag på Vækk
hvem i al Vorden er hun? hvor når
for jeg den af se? hvem er hun
Datter af, en Enkel, måske ja,
vor for ikke en Enkelmand (holdt Mund
Takum og sidst det der og se griner)
Da Gudstjenesten var forbi kom
en fin, liden, Frue med nok
Nogle Små. Undskyld hvis jeg tar fejl
og — de gik i lang Tid
hvor lang var Adams Paradis?
jeg gik Hjem, vi mener jeg Ryk
gik på Figuralen. Hå det lidt i Heden
så en lille Mand, jeg konner mig
vel Venus's Fødsdykke. Min Gens
gled ud over Chansen hvem så jeg
stikke Hovedet af og ligeledes se
— Hovedet fra Tartow bag over
den vridende Laokon. Hovedet dukte
flere Gange op, jeg slukte det —
Da Døren fløj op for Forefløtte
ikublet jeg mig frem jeg ved der
sad nok Døren, er af de første. Et b.

= 5.

jeg var en af de Sidste jeg så hende
ikke jeg så knap i værken til
det endtes minz Maleri der var kun
etst jeg vilde se — jeg landede
mit i Udstillingen jeg så hende
efølge med en ældre Sister som jeg
i Vinter havde seet i Theologisk
Højskole, Datter af Konstantin H.
Høi virke jeg hvem der var de
delige Billeder Ophav — Ingen
Anden end den store Kunstner C. H.
Jeg var Labans og ti nok til at
stå og møde mig ved det Lyse
mødes mere end tiun synder
hændte for hun bemærkede
mig og virkede noget til Sisteren
som derefter så på mig —
Siden kom Sønnen, deres Pro-
mener jeg og jeg var lidt mere
beskeden i min Seer men hold
dog Gie med hende —
For det var et Lyse så vakkert
Siden har jeg seet hende i Kirken
den sidste Gang på Vygaden udenfor
for "Lillegøtte" men der var i det samme
hængt forbi —

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 22 Nr. 5 D

Udend om

Min kjære Ven og Længebror!
forarg Dig ikke over mig i dette
svagt Øjeblik, da jeg skriver Dig Al-
men det må gjælde som Bæviis for
at mine Fint nede i Kjøbenhavn
blevne klarsynede for det vakre som
overalt, åbenbarer sig i Guds Skabelse
At se dette Ansigte var for mig en
sejer ikke vis på hvad jeg skulde
desuden Rømt om min Skjøn-
nydelser, som jeg endnu har godt af
her i ringen Overdrivelse.
Du vil ikke af dem som staaer
man har tal om ^{en} ~~en~~ tilløbende vakker
begynder at ymle om Kjerlighed
af v. o. fr. ? jeg tror desuikke
Forundre Dig ikke over at jeg ber-
fortæller mig lidt om den ne Tinge
som jeg endnu af dølge for Dig, hold
at endda jeg ikke har været, es
med hende
La høre dette ikke gå videre brende
eller ser Du ikke den jeg tror
Undskyld slurve i Stil og Skrift!
Hils dine Family og Alle men vis
Sorgen Bævel. Mange Tak for Bre
Din
Christian Knudsen